

ДИСКУРС ГУМОРУ ТА ІРОНІЇ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Колесова Д. С.

(Сумська спеціалізована школа I-III ступенів № 7)

Науковий керівник – ст. викладач Кириченко О. А.

(Сумський державний університет)

Актуальність цього дослідження зумовлена тим, що гумор – невід’ємна складова спілкування. Разом з цим, міжкультурні комунікації характеризуються непорозуміннями через різницю ментальних та лінгвістичних особливостей.

Об’єктом дослідження є національний англійський гумор. Предметом виступає його лінгвокультурна характеристика.

Мета дослідження полягає у визначенні способів створення комічного на основі особливостей англійської мови.

Гумор та іронія досить різні форми комічного, але вони пов’язані з умінням суб’єкта знаходити протиріччя у навколишньому світі. Гумористичний дискурс грає роль у конструюванні національної ідентичності. Дискурс іронії виступає як смислове поле, в якому утворюється уявний образ реальності. Це дає підставу вважати, що гумористичні характеристики віддзеркалюють повсякденний досвід суб’єктів комунікативних взаємодій. З одного боку традиційна консервативність англійців ускладнює аналіз їхнього національного гумору.

Однак суперечливість між незворушно серйозною поведінкою та здатністю жартувати є своєрідним індикатором менталітету британців. Специфіка англійського гумору в значній мірі полягає в тому, що продуцент не повинен показувати своїх комунікативних намірів, це балансування між серйозним і напівсерйозним спілкуванням, саме така дискурсивна невизначеність і створює передумови для постійного переосмислення всієї ситуації [1, 477].

Потрібно розуміти, що гумор англійців характеризується не тільки виключно усмішками або іронічними зауваженнями, які важко піддаються перекладу [3, 197]. А.В. Карасик виділяє наступні причини нерозуміння англійського гумору: адресат

1) не сприймає ситуацію як таку, що включає внутрішню невідповідність, не усвідомлює абсурдність або дивний стан речей;

2) чітко розуміє внутрішню невідповідність у ситуації, але вважає, що гумор як м'яка форма критики до такої ситуації не відноситься, оскільки предметом осміяння виявляються надцінності даної культури; для англійської лінгвокультури це перш за все індивідуальна незалежність, антифаталізм, високий емоційний самоконтроль [1, 215].

Визначна риса британських жартів - парадоксальність. Так, якщо на вулиці йде проливний дощ, англієць може незворушно сказати вам:

"The weather is good today, is not it?" (Погода сьогодні гарна, чи не так?).

При цьому найбільш правильною відповіддю на це буде:

"Oh yes, it's so fine" (О так, прекрасна погода).

Гумор носіїв англійської мови часто є грою слів. Щоб розуміти його, необхідно досконало володіти лексикою.

Наступний приклад вдало ілюструє словесний каламбур:

— Pardon me, what is that?

— It's bean pie.

— I don't want to know what it has been I must figure what is it?

Таким чином, гумор англієців відображає риси їх національного характеру, залежить від властивих англієцям ментальних характеристик, традицій.

1. Карасик В. И. Языковой круг: личность, концепты, дискурс. Монография. М.: Перемена, 2002. 477 с.

2. Карасик А. В. Лингвокультурные характеристики английского юмора: дис. канд. филолог. наук: 10.02.04. Волгоград, 2001. 196 с.

3. <https://www.wallstreetenglish.ru>

Кириченко, О.А. Дискурс гумору та іронії в англійській мові / О.А. Кириченко, Д.С. Колесова // Перекладацькі інновації : матеріали X Всеукраїнської студентської науково-практичної конференції, м. Суми, 20–21 березня 2020 р. / редкол.: С. О. Швачко, І. К. Кобякова, О. О. Жулавська та ін. – Суми : Сумський державний університет, 2020. – С.84-86.